

A Fővárosi Ítéltábla a dr. B. Németh László ügyvéd (**ügyvéd címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, a dr. Zsögöny Ilona Ügyvédi Iroda (**ügyvédi iroda címe**; ügyintéző: dr. Zsögöny Ilona ügyvéd, ügygondnok) által képviselt I.rendű alperes neve (**cím**) I. rendű és a Kiss és Lányi Ügyvédi Iroda (**ügyvédi iroda cím2**; ügyintéző: dr. Kiss Gábor ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (**II.r. alperes címe**) II. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. február 11. napján meghozott, 22.P.20.572/2013/91. számú ítélete ellen, a felperes részéről 95. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az állam által viselt illeték összegét 600.000 (hatszázezer) forintra leszallítja, továbbá az ítélet perfeljegyzés törlésére vonatkozó rendelkezését mellőzi. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Dr. Zsögöny Ilona ügyvéd (**ügyvédi iroda címe**) ügygondnoki munkadíját 100.000 (százezer) forintban állapítja meg.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg dr. Zsögöny Ilona ügyvédnek 100.000 (százezer) forint, a II. rendű alperesnek pedig 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az I. rendű alperes adásvételi szerződést kötöttek, amellyel a felperes az I. rendű alperesre ruházta át 18 db ingatlan tulajdonjogát, összesen 40.170.000 forint vételár ellenében. A felek-én módosították az adásvételi szerződést. A szerződésmódosításban rögzítették, hogy az egyik ingatlant kétszer tüntették fel az adásvételi szerződésben, ezért a vételár helyesen 38.670.000 forint. A szerződésmódosítást tartalmazó okiratban a felperes elismerte, hogy az I. rendű alperes az adásvételi szerződés aláírásától számított 3 munkanapon belül megfizette az adásvételi szerződésben kikötött teljes vételárat. A felek rögzítették azt is, hogy a felperes 1.500.000 forintot visszafizetett az

I. rendű alperesnek. Az adásvételi szerződést és annak módosítását ügyvédként a II. rendű alperes szerkesztette és látta el ellenjegyzéssel. A II. rendű alperes az adásvételi szerződés napi keltezéssel ellátott példányait nyújtotta be a földhivatalba az I. rendű alperes tulajdonjogának bejegyzése céljából. A földhivatal az adásvételi szerződés alapján valamennyi ingatlanra vonatkozóan bejegyezte az I. rendű alperes tulajdonját az ingatlan-nyilvántartásba. Az I. rendű alperes az ingatlanokat eladta a per korábbi III-IX. rendű alpereseinek.

A felperes a keresetében elsődlegesen az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását, továbbá valamennyi ingatlan tekintetében az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonos tulajdonjogának törlését és a felperes tulajdonjogának visszajegyzését kérte. A per korábbi III-IX. rendű alpereseit az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés törésére és használati díj megfizetésére kérte kötelezni. Másodlagos kereseti kérelme arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket 38.670.000 forint tőkének, ezen összeg után-jétől a kifizetés napjáig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatnak és a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére. A II. rendű alperes felelősségét arra az esetre kérte megállapítani, ha a követelés az I. rendű alperestől nem hajtható be. Hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes vételár megfizetése nélkül kívánt hozzájutni az ingatlanok tulajdonjogához, ezért az adásvételi szerződés nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközik. A bejegyzett tulajdonosok tulajdonjogának törlésére és a felperes tulajdonjogának visszajegyzésére a szerződés érvénytelenségének jogkövetkezményeként, a szerződéskötést megelőzően fennállott állapot helyreállítása címén tartott igényt. A használati díj iránti követelését az alperesek jogalap nélküli ingatlanhasználatára alapította. Az I. és a II. rendű alperesekkel szemben érvényesített pénzkövetelésének jogcímeiként elsődlegesen vételár megfizetését, másodlagosan kártérítést jelölt meg. Előadta, hogy az I. rendű alperes részben sem fizette meg az ingatlanok vételárát. Előadta továbbá, hogy az adásvételi szerződés megkötésére nem a keltezés napján került sor, a keltezésként feltüntetett napon nem tartózkodott Magyarországon. Tagadta, hogy aláírta volna a napjára keltezett szerződésmódosítást. Kifejtette, hogy a szerződésmódosítást tartalmazó okiraton lévő aláírás vagy nem tőle származik, vagy az aláírását megelőző szöveget az aláírást követően írták az iratra. Álláspontja szerint a II. rendű alperes megszegte az ügyvédi szakma szabályait az adásvételi szerződés és a szerződésmódosítás készítése során, és ezzel kárt okozott a felperesnek.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

Az I. rendű alperes a védekezésében arra hivatkozott, hogy a felperes a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződésmódosításban elismerte a vételár hiánytalan kiegyenlítését. Rámutatott, hogy a felperes aláírta az adásvételi szerződést és a szerződésmódosítást is. Kiemelte, hogy a felperes a szerződésmódosításba foglalt elismerő nyilatkozatával szemben nem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű alperes nem fizette meg a vételárát, és ennek bizonyítására a felperes által felajánlott bizonyítékok sem alkalmasak.

A II. rendű alperes szintén hivatkozott a teljes vételár kiegyenlítésének elismerésére és az elismeréssel szembeni bizonyítás eredménytelenségére. Vitatta, hogy jogellenes és felróható magatartással kárt okozott volna a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság a 68. sorszámú részítéletével elbírálta az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása, az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása és a használati díj megfizetése iránti kereseti kérelmeket.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 1.143.000 forint perköltséget. Az I. rendű alperes ügygondnokának munkadíját 900.000 forintban állapította meg. Rendelkezett az ügygondnoki munkadíj elnöki letétből történő kifizetéséről, valamint a korábban elrendelt perfeljegyzés törléséről. Kimondta, hogy a le nem rótt 1.500.000 forint illetéket és a 279.462 forint állam által előlegezett szakértői díjat az állam viseli. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az adásvételi szerződés aláírását maga a felperes sem vitatta. Álláspontja szerint a szerződés létrejöttét és a szerződést tartalmazó okirat okirati minőségét nem befolyásolja az, hogy a dátumot utólag írták az okiratra. A perben és a felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárásban beszerzett írásszakértői vélemények alapján tényként állapította meg, hogy a-én kelt szerződésmódosítást a felperes írta alá. A perben kirendelt igazságügyi vegyész szakértő véleménye alapján tényként állapította meg azt is, hogy a szerződésmódosítás szövege korábban került az okiratra, mint a felperes aláírása. A felperes által felajánlott bizonyítékokat alkalmatlannak ítélte a szakvélemények megállapításainak megdöntésére, ezért a további bizonyítást mellőzte. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy az I. rendű alperes megfizette az ingatlanok vételárát, ezért a felperes I. rendű alperessel szembeni követelése alaptalan. Okfejtése szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a II. rendű alperes jogellenesen járt volna el. Emiatt a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben is megalapozatlannak ítélte.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődleges fellebbezési kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Másodlagosan azt kérte, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és kötelezze az I. rendű alperest 38.670.000 forint tőke, ezen összeg után-tól a kifizetés napjáig a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat, valamint első- és másodfokú perköltség megfizetésére. A II. rendű alperest az I. rendű alperessel szembeni követelésének behajthatatlansága esetére ugyanilyen összegű kártérítés és késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy sem a vételár megfizetésére, sem a vételárból történő visszafizetésre nem került sor. Hangsúlyozta, hogy a pénz átadásáról nem készült elismervény. Ismét előadta, hogy a szerződésmódosítás keltének időpontjában nem tartózkodott Magyarországon. Rámutatott, hogy az alperesek nem tudták bizonyítani a vételár kifizetését. Okfejtése szerint az alperesek fondorlattal érték el, hogy az aláírása szerepeljen a vételár kifizetését igazoló iraton. Kifejtette, hogy sem az I. rendű alperes, sem az I. rendű alperes édesapja, sem pedig az I. rendű alperes édesapjának cége nem rendelkezett a vételár kifizetéséhez szükséges vagyonnal. Érvelése szerint az I. és a II. rendű alperesek nem adtak megfelelő magyarázatot arra az ellentmondásra, hogy miért az adásvételi szerződés megkötése előtt került sor a vételár megfizetésére. Előadta, hogy többszöri felszólítást követően az I. rendű alperes édesapja ígéretet tett a vételár megfizetésére, és-án tartózáselismerő nyilatkozatot is tett. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt a bizonyítási indítványainak.

Az I. és a II. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozták. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság megalapozott, jogilag helyes döntést hozott. A II. rendű alperes azt emelte ki, hogy a perben rendelkezésre álló szakvélemények alátámasztják, hogy a felperes aláírta a vételár kifizetését elismerő nyilatkozatát tartalmazó szerződésmódosítást, továbbá, hogy a nyilatkozat korábban került az iratra, mint a felperes aláírása.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett része, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet teljes terjedelemben bírálta felül [Pp. 228. § (4) bekezdés].

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú tárgyalás megismétlését, ennek érdekében a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé. A perbeli jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok maradéktalanul rendelkezésre álltak, ezért az ítéletábra a bizonyítás kiegészítése céljából, a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem látta indokoltnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a felperes és az I. rendű alperes-én kötötték meg az adásvételi szerződést, és ezen a napon írták alá az adásvételi szerződést tartalmazó okiratot. Ez a tény **N.J.** tanúvallomásából és az I. rendű alperes édesapjának, **D.Cs.**-nak a-ában kelt, az elsőfokú bírósághoz ...-jén érkezett, a periratokhoz számon csatolt leveléből állapítható meg, amely a felperesi előadással egyező.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és a döntés ítéletben kifejtett indokaival az ítéletábra is egyetértett.

A felperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatban az ítéletábra a következőkre mutat rá:

A felperes a másodlagos keresetében az I. rendű alperessel szemben vételár megfizetése, a II. rendű alperessel szemben kártérítés jogcímén érvényesített pénzkövetelést. Követelését az I. rendű alperessel szemben a közte és az I. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződésre, a II. rendű alperessel szemben a II. rendű alperesnek az adásvételi szerződés megkötésével és módosításával kapcsolatos tevékenységére alapította.

A kiegészített tényállás alapján tényként megállapítható volt, hogy a felperes és az I. rendű alperes nem a földhivatalhoz benyújtott szerződéspéldányon keltezésenként feltüntetett napon, hanem-én kötöttek adásvételi szerződést, és ezen a napon írták alá az adásvételi szerződést tartalmazó okiratot.

Az adásvételi szerződést tartalmazó okirat megfelel a Pp. 196. § (1) bekezdés e) pontjában meghatározott alakiságnak, ezért az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el. Az okiratba foglalt szerződési nyilatkozatok aláírásával az adásvételi szerződés a szerződéskötés időpontjában hatályos Ptk. 205. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően létrejött a felperes és az I. rendű alperes között. Az adásvételi szerződést tartalmazó okirat aláírását és az adásvételi szerződés létrejöttét a perben egyébként sem a felperes, sem az alperesek nem tették vitássá.

Az, hogy a szerződést tartalmazó okirat keltezése eltér a szerződéskötés tényleges időpontjától, nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, mert az okirat keltezése még az ingatlan tulajdonjogának átruházására irányuló szerződéseknek sem kötelező alaki kelléke.

A Pp. 196. § (1) bekezdése nem teszi a teljes bizonyító erejű magánokirat bizonyító erejének feltételévé azt, hogy az okiratot keltezéssel lássák el. Ezért a perbeli adásvételi szerződést tartalmazó okirat bizonyító erejét sem dönti meg, hogy az okirat keltezése eltér a szerződéskötés tényleges időpontjától; a Pp. 196. § (1) bekezdésében körülírt bizonyító erőt egyébként az sem döntheti meg, ha az okirat egyáltalán nem tartalmazza keltezést. Annak, hogy a felek melyik napon

kötötték meg az adásvételi szerződést, a felperes perben érvényesített követelésének fennállása és összege szempontjából nem volt jelentősége. Abban az esetben, ha a szerződéskötés időpontjának ügydöntő jelentősége lett volna a perben, a szerződéskötés időpontját a bíróságnak bizonyítási eljárás keretében kellett volna tisztázni. Itt utal az ítéletábra arra, hogy az adásvételi szerződés létre nem jötte vagy érvénytelensége eleve kizárná annak lehetőségét, hogy a felperes a perben vételár megfizetése címén érvényesítsen követelést.

Az alperesek a védekezésükben arra hivatkoztak, hogy az I. rendű alperes megfizette a vételárat.

Az adásvételi szerződés módosítását tartalmazó, napjára keltezett okirat magába foglal olyan nyilatkozatot is, amellyel a felperes elismeri, hogy az I. rendű alperes megfizette az adásvételi szerződésben kikötött teljes vételárat. A szerződésmódosítást és a felperes elismerő nyilatkozatát tartalmazó okirat szintén megfelel a Pp. 196. § (1) bekezdés e) pontjában megszabott alaki követelményeknek, így az teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül. Ezért a szerződésmódosítást tartalmazó okirathoz a Pp. 196. § (1) bekezdésében megfogalmazott bizonyító erő fűződik - az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a felperes megtette a vételár teljes kiegyenlítését elismerő nyilatkozatot.

A felperes arra hivatkozott, az elismerő nyilatkozatot tartalmazó okirat hamis vagy hamisított. Tagadta, hogy ő írta alá az okiratot, és állította, hogy a vételár megfizetését elismerő nyilatkozat szövege az aláírása után került az okiratra. Mivel a perben a felperes állította a vételár megfizetésének elismerését tartalmazó okirat hamis, illetve meghamisított voltát, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az okiraton lévő aláírás nem tőle származik, vagy a vételár átvételét elismerő nyilatkozat a felperes aláírása után került az iratra.

A Pp. 197. § (1) bekezdése szerint a magánokirat valódiságát csak akkor kell bizonyítani, ha azt az ellenfél kétségbe vonja, vagy a valódiság bizonyítását a bíróság szükségesnek találja.

Az elsőfokú bíróság által kirendelt Szakértői Iroda, a felperes feljelentése folytán indult büntetőeljárásban kirendelt **M.G.** igazságügyi írásszakértő, valamint a II. rendű alperes megbízásából eljáró **Cs.S.** igazságügyi írásszakértő a szakvéleményükben egybehangzóan és kategorikusan úgy foglaltak állást, hogy a szerződésmódosítást tartalmazó okiratot a felperes írta alá. A felperes a perben nem tudta megcáfolni vagy kétségessé tenni a szakvélemények megállapításait. A bizonyítás sikertelenségét a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a felperes terhére kellett értékelni, ezért az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg tényként azt, hogy az okiratot a felperes írta alá.

A Pp. 197. § (2) bekezdése kimondja, hogy ha a magánokiraton levő aláírás valódisága nem vitás vagy bizonyított, illetve a legalább fokozott biztonságú elektronikus aláírás ellenőrzésének eredményéből más nem következik, az aláírást megelőző szöveget - elektronikus okirat esetén az aláírt adatokat - az ellenkező bizonyításáig meg nem hamisítottak kell tekinteni, kivéve, ha az okirat rendellenességei vagy hiányai ezt a vélelmet megdöntik.

Az elsőfokú eljárásban kirendelt Intézet vegyész szakértője a szakvéleményében kategorikusan és kétséget kizáróan azt állapította meg, hogy a felperes aláírása az aláírást megelőző szöveg felvitele után került az iratra. Az elsőfokú bíróság a szakvélemény alapján a Pp. 3. § (3) bekezdésének helyes alkalmazásával megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az elismerő nyilatkozatot tartalmazó okiratot meg nem hamisítottak kell tekinteni.

A felperesnek az volt az álláspontja, hogy az elismerést tartalmazó okirat bizonyító erejét megdönti az a körülmény, hogy az okirat aláírása nem történhetett a keltezésben megjelölt napon.

A teljes bizonyító erejű magánokirathoz fűződő bizonyító erő fennállásának a keltezés nem feltétele, ezért a vételár megfizetésének elismerését tartalmazó okirat bizonyító ereje szempontjából közömbös, hogy az okirat keltezésének időpontja azonos-e az okiratba foglalt nyilatkozat megtételének tényleges napjával. Ezért a felperes nem tudta volna sikeresen megdönteni az elismerő nyilatkozatot tartalmazó okirat bizonyító erejét annak eredményes bizonyításával sem, hogy az okirat a keltezésétől, eltérő napon készült. Ezzel kapcsolatban az ítéletábra utal az adásvételi szerződést tartalmazó okirat bizonyító erejére vonatkozóan korábban kifejtett indokokra.

Mivel a felperes nem tudta bizonyítani a vételár megfizetését elismerő nyilatkozatot tartalmazó okirat meghamisítottságát, és nem tudta megdönteni az okirat bizonyító erejét, a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bíróságnak bizonyított tényként kellett elfogadnia, hogy a felperes megtette az elismerő nyilatkozatot.

Az alperesek a perben nem tették vitássá azt a felperes által előadott tényt, hogy a vételár megfizetéséről nem készült külön okiratba foglalt átvételi elismervény. A vételár megfizetésének bizonyításához azonban nem is volt szükség külön átvételi elismervényre, mert a felperes szerződésmódosítást tartalmazó, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozata átvételi elismervény nélkül, önmagában is bizonyítja a vételár teljes megfizetését.

A teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt elismeréssel szemben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján szintén a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy nem került sor a vételár megfizetésére. A felperes által felajánlott bizonyítékok azonban nem voltak alkalmasak arra, hogy megcáfolják a vételár megfizetését. Az a körülmény, hogy a felperes a vételár elismerését tartalmazó okirat keltezésében feltüntetett napon nem tartózkodott Magyarországon, önmagában nem cáfolja a vételár megfizetését, legfeljebb annak megállapítására adhat alapot, hogy a felperes nem az okirat keltezésének napján tette meg az elismerő nyilatkozatot. A nyilatkozattétel napjának azonban a perbeli jogvita eldöntése szempontjából nem volt jelentősége. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt a felperes által indítványozott bizonyítás mellőzésével.

A felperes tévesen hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy a vételár megfizetése megelőzte az adásvételi szerződés megkötését. A felperes és az I. rendű alperes ugyanis - a szerződést tartalmazó okirat keltezésétől eltérően --én kötötték meg az adásvételi szerződést, **D.Cs.** pedig a levelében ...-ét jelölte meg a vételár kifizetésének időpontjaként. Ezekhez az időpontokhoz képest pedig a vételár megfizetésének-én történt elismerése nem tekinthető okszerűtlennek.

A felperes a fellebbezésében előadta, hogy **D.Cs.**, az I. rendű alperes édesapja-án tartozáselismerő nyilatkozatot tett. A per másodfokú tárgyalásán azonban ezt az előadását azzal egészítette ki, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat nem a felperes és az I. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződésből eredő vételártartozásra vonatkozik, hanem németországi adásvételi szerződésekkel kapcsolatos. Erre figyelemmel a tartozáselismerő nyilatkozatnak sem volt ügydöntő jelentősége.

A felperes a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt elismerő nyilatkozatával szemben nem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű alperes nem fizette meg a vételárat, ezért a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján tényként volt megállapítható, hogy az I. rendű alperes hiánytalanul megfizette a megvásárolt ingatlanok vételárát a felperesnek. Mivel a teljes vételár megfizetése megtörtént, a felperes I. rendű

alperessel szembeni keresete megalapozatlan. A vételár megfizetéséből az következik, hogy a vételár teljesítésének elmaradásából a felperesnek nem keletkezhett kára. A kár bekövetkezésének hiányában nem állapítható meg a II. rendű alperes kártérítési felelőssége, és a II. rendű alperes nem kötelezhető kártérítés megfizetésére. Ezért a felperes keresete a II. rendű alperessel szemben is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a 68. sorszámú, jogerőre emelkedett részítéletében már rendelkezett 900.000 forint kereseti illeték viseléséről, és intézkedett a korábban elrendelt perfeljegyzések törléséről is. Ezért már csak további 600.000 forint kereseti illeték viseléséről kellett határozni, a perfeljegyzések törlésének ismételt elrendelése pedig nem volt szükséges.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az állam által viselt illeték összegét 600.000 forintra szállította le, és az ítélet perfeljegyzés törlésére vonatkozó rendelkezését mellőzte. Egyebekben az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a per fő tárgya vonatkozásában helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte másodfokú perköltség viselésére. Az I. és a II. rendű alperest képviselő ügyvédek másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége nem áll arányban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján számolható munkadíjjal, ezért az ítéltábla a rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazásával mérsékelt összegben állapította meg az alperesi jogi képviselők munkadíját.

A Fővárosi Ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján határozott a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről.

Budapest, 2016. augusztus 25.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Csóka István s.
bíró

A kiadmány hitelül:
...
tiszttviselő